

Arrest

**nr. 66 062 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 augustus 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 17 februari 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

1.3. Op 14 december 2009 kwam verzoeker wederom toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 6 juni 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn, afkomstig van Malgobek. U bent gehuwd met D.(...) K.(...) (O.V. 5.802.017) en samen hebben jullie 2 kinderen. Uw eerste verklaarde problemen dateren van december 2003; u werd toen gebeld door een vriend, A.(...) K.(...), die al langer door de autoriteiten werd verdacht van banden met de rebellenbeweging. Omwille van het telefonisch contact met A.(...) K.(...) werd u opgepakt, vastgehouden, ondervraagd en gemarteld. Na één dag werd u vrijgelaten; er werd u door de FSB met klem aangeraden om geen klacht in te dienen na uw vasthouding. Op 9 februari 2005 werd uw vriend Adam Gatsjanov ontvoerd en dagenlang werd hij vastgehouden en mishandeld. Op 25 maart 2005 werd u door 2 onbekenden gevolgd in uw computerwinkel. Op 27 maart 2005 verliet u Ingoesjetië en u vertrok richting Polen. Onderweg, nog in Rusland, vervoegde u uw echtgenote. Op 18 april 2005 kwam u, samen met uw echtgenote, in Polen aan en u vroeg er voor het eerst asiel aan. U bleef er tot juni 2005 en keerde dan terug naar Ingoesjetië. In augustus 2005 verliet u Ingoesjetië opnieuw, ook dit keer met uw echtgenote. Jullie reisden illegaal naar België. Op 30 augustus 2005 vroegen jullie voor het eerst asiel in België. In december 2005 keerden jullie terug naar Ingoesjetië omdat een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten was overgemaakt; u vreesde daarom gerepatriëerd te worden naar Polen en daarom koos u ervoor om terug te keren naar Rusland en later Ingoesjetië. Daar aangekomen had u – min of meer – garanties gekregen dat u voortaan met rust zou gelaten worden. Op september 2009 werd uw vriend M.(...) S.(...) meegenomen door ordediensten. U plaatste daarop een artikel op internet waarin u melding maakte van uw vermiste vriend. Een 3-tal dagen werd hij vastgehouden. In november 2009 was u bij een oom langs moederskant toen u werd verwittigd door uw zus dat er in uw woonst een huiszoeking had plaatsgevonden. Dat was voor u het sein om Ingoesjetië opnieuw te ontvluchten. Illegaal en in een vrachtwagen reisde u, dit keer zonder uw echtgenote, naar België. Op 14 december 2009 vroeg u voor de tweede keer asiel aan in België.

In het kader van uw huidige, in casu tweede, asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw rijbewijs, foto's van uzelf en uw vriend Magomed Suleimanov en een internetartikel.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag in België onontvankelijk werd verklaard, daar Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van uw aanvraag. Daarom kreeg u op 22 maart 2006 het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op een huiszoeking in uw woonst in Ingoesjetië in 2009, die vooraf werd gegaan door problemen in 2003 en 2005. **Er moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt uw verklaarde problemen, die leidden tot uw vlucht uit de Russische Federatie, aannemelijk te maken** opdat in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Er moet vooreerst worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming kan gebracht worden met uw verklaarde vrees voor vervolging in uw herkomstland. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw eerste vervolgingsfeiten situeert in 2003. In maart 2005 ontvluchtte u voor het eerst uw herkomstland omdat u vermoedde (nog steeds) door de Federale Veiligheidsdienst FSB gevolgd te worden. Op 18 april 2005 vroeg u voor het eerst asiel aan, in casu in Polen. U wachtte de uitkomst van de asielprocedure niet af en **keerde terug naar Ingoesjetië, in juni 2005**. Reeds in augustus 2005 verliet u Ingoesjetië opnieuw, wederom in het bijzijn van uw echtgenote en op 30 augustus 2005 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. Omdat u vreesde gerepatriëerd te worden naar Polen, **keerde u in december 2005 wederom vrijwillig terug naar Ingoesjetië**, in casu voor de **tweede keer**. Pas in december 2009 verliet u uw herkomstland voor de derde keer, dit keer zonder uw andere gezinsleden. Welnu, er moet opgemerkt worden dat uw gedrag afbreuk doet aan de aannemelijkheid van de ernst van uw verklaarde vrees in het kader van uw huidige asielaanvraag. Immers, u situeert uw eerste vervolgingsfeiten reeds in 2003. Pas in 2005 ontvluchtte u

Ingoesjetië voor het eerst en in datzelfde jaar, in casu in 2005, keerde u tot tweemaal toe terug. Dergelijk gedrag valt niet te rijmen met uw bewering dat u werd vervolgd in uw land van herkomst. In het kader van uw meest recente vervolgingsfeiten, in casu een huiszoeking in uw woonst in november 2009, moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal niet consistent zijn, daar waar het gaat over een belangrijk moment in uw asielrelaas. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.17) dat u uw echtgenote na voornoemde huiszoeking **de volgende dag** naar haar ouders stuurde om er een veilig onderkomen te vinden. Echter, tijdens uw tweede gehoor (CGVS 2, p.12) verklaarde u dat u uw echtgenote **nog dezelfde avond** (van de huiszoeking) naar haar ouders terugstuurde. Welnu, gezien u een huiszoeking in uw woning in november 2009 als een centraal moment in uw asielrelaas markeert, mocht van u verwacht worden dat u consistent zou zijn in uw verklaringen over het veilig onderbrengen van uw echtgenote nadat u het nieuws over de huiszoeking vernam. De vaststelling dat u niet consistent bent over een cruciale gebeurtenis in uw asielrelaas, ondergraaft uw geloofwaardigheid. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat de huiszoeking in uw woonst in november 2009 het (indirect) gevolg was van het feit dat u een opsporingsbericht op internet had geplaatst over een zekere M.(...) S.(...). U verklaart (CGVS 1, p.10 en p.16) dat u de informatie zelf op internet plaatste en u verwijst ter staving van uw verklaringen naar een internetlink. Welnu, na consultatie van de bewuste link, moet opgemerkt worden dat hieruit niet blijkt dat u de auteur was van het genoemde opsporingsbericht. Het artikel bevat enkel informatie over de verdwijning van M.(...) S.(...), maar nergens in het artikel duikt uw naam op, noch wordt u vermeld als de auteur van het ingezonden stuk. Derhalve slaagt u er niet in om dit aspect van uw asielrelaas op basis van materieel bewijs te staven. Er moet bovendien worden opgemerkt dat u het geheel van uw verklaringen niet kunt staven aan de hand van enig materieel bewijs. Deze vaststelling is zwaarwichtig, aangezien uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat mogelijkerwijze materiële bewijzen van uw verklaarde problemen bestaan. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u problemen vreest bij een eventuele terugkeer omdat u figureerde op een zogenaamde zwarte lijst (Kalimatov). Er werd u daarom gevraagd of u weet hebt van het bestaan van deze lijst, waarop u verklaart (CGVS 1, p.17) dit niet te weten en daarenboven erkent u dat u geen poging hebt ondernomen om het bestaan van de lijst na te gaan. In verband met dezelfde lijst, verklaart u dat alle mensen die op de lijst figureerden, intussen zijn gedood; u erkent dat u geen enkele naam kent en verder verklaart u (CGVS 2, p.8) dat daaromtrent informatie te vinden is op het internet, maar ook hiervan legt u geen bewijs voor. U verklaart dat de mensenrechtenorganisatie Masher mogelijkerwijze iets van uw verklaarde problemen zou kunnen attesteren (CGVS 1, p.17), maar u weet niet wat dat dan zou zijn. Er werd u ook gevraagd of er nog convocaties op uw naam werden bezorgd, sinds uw vertrek naar België, waarop u verklaart dat er misschien convocaties werden bezorgd, maar meer informatie daaromtrent hebt u niet, omdat uw familie u verzocht heeft daarover niet te praten (CGVS 1, p.11). Welnu, het feit dat u van uw verklaarde problemen geen enkel materieel bewijs kunt voorleggen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van u uw verklaarde problemen. Er moet worden opgemerkt dat u uw belangrijkste identiteitsdocument, in casu uw Russisch intern paspoort, niet hebt voorgelegd aan de Belgische asielinstanties. In het licht van uw eerder ondermijnde geloofwaardigheid is deze vaststelling belangrijk. U verklaart (CGVS 1, p.10) dat u een reispas werd afgeleverd in 2004 of 2005 en verder verklaart u dat uw intern paspoort in beslag werd genomen tijdens de huiszoeking in uw woonst in november 2009 (CGVS 1, p.9). Er werd u gevraagd of u pogingen hebt ondernomen om uw intern paspoort te recupereren, waarop u verklaart (CGVS 1, p.9) niet te weten of uw familie in Ingoesjetië terzake stappen heeft ondernomen, hetgeen nochtans van u verwacht mocht worden. Door de hiervoor opgesomde vaststellingen en verklaringen ontstaat namelijk het vermoeden dat u uw intern paspoort achterhoudt waardoor de Belgische (asiel)instanties verstoken blijven van informatie over aan u uitgereikte reispassen en de door u gevolgde reisroute naar België. Immers, u verklaart illegaal naar België te zijn gevlucht; mogelijkerwijze werpt uw intern paspoort een geheel ander licht op uw verklaringen, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondergraven. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in

de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt een kopie voor van uw rijbewijs. Het document bevat gegevens over uw identiteit, die niet betwist wordt in het kader van uw asielaanvraag. Tevens legt u een geheugenkaart neer. De drager bevat foto's en een internetlink; op de foto's bent uzelf te zien, evenals uw vriend M.(...) S.(...) en zijn moeder. Van de neergelegde foto's dient opgemerkt te worden dat ze uw verklaarde problemen niet kunnen staven. De geheugenkaart bevat tevens een internetlink; de link bevat een bericht over uw (destijds) verdwenen vriend M.(...) S.(...), doch in tegenstelling tot uw verklaringen maakt het internetartikel geen melding van de persoon, in casu uzelf, die het bericht op internet heeft geplaatst. Er moet bijgevolg geconcludeerd worden dat de door u neergelegde documenten niet in staat zijn om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Ten slotte dient dan ook te worden gesteld dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker bevestigt de overweging uit de bestreden beslissing dat een individuele beoordeling van de aanvraag in het licht van het Vluchtelingenverdrag en de subsidiaire bescherming noodzakelijk is. Volgens verzoeker heeft hij in het verleden meermaals geprobeerd zich opnieuw te integreren in zijn land van herkomst, maar werd hij telkens met problemen geconfronteerd. Verzoeker stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom dit ongeloofwaardig zou zijn en waarom zijn gedrag niet zou wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. De huidige asielaanvraag is volgens verzoeker voornamelijk gestoeld op het feit dat het in november 2009 tot een huiszoeking kwam nadat hij een internetartikel had gepost over de ontvoering van een vriend. Verzoeker bekritiseert de overwegingen uit de beslissing dat hij niet geloofd werd omdat het artikel niet zijn naam draagt en dat dit artikel niet als voldoende materieel bewijs kan worden gebruikt. Volgens verzoeker volstaat het nochtans dat voldoende consistente, duidelijke en niet-gecontesteerde gegevens in dezelfde lijn worden meegegeven in het kader van een asielaanvraag om het waarachtig karakter van een verhaal te ondersteunen. Volgens hem bewijst het feit dat hij, gelet op de problemen uit het verleden, zijn naam niet onder het artikel heeft gezet, niet dat verzoeker niet de auteur zou zijn. Verzoeker wijst erop dat in de beslissing niet wordt aangetoond wie dan wel de auteur zou zijn zodat aan zijn beweringen geloof moet worden gehecht.

Verder wordt volgens verzoeker in de beslissing aangegeven dat hij niet kan hard maken dat hij op de zwarte lijst staat. Volgens verzoeker is het echter algemeen geweten dat de zwarte lijst bestaat in de regio van Ingoesjetië, maar uiteraard niet wordt gecommuniceerd. Verzoeker meent dat het bestaan van de lijst niet relevant is, maar wel het feit dat een aantal mensen, waaronder verzoeker op deze lijst staan en daardoor problemen hebben bij terugkeer. Hij baseert zich hiervoor enkel op informatie die “op het internet en in de wandelgangen staande is” aangezien het over een hoogst geheime en niet-officiële lijst gaat van mensen die problemen zouden hebben ingevolge rebellenactiviteiten. Hoe verzoeker dergelijke lijst naar voor kan brengen is voor verzoeker dan ook niet duidelijk.

Met betrekking tot het ontbreken van zijn Russisch intern paspoort voert verzoeker aan dat hij wel “een identiteitsdocument via een reispas” heeft voorgelegd waarvan de echtheid niet wordt gecontesteerd. Volgens verzoeker kan uit het niet voorleggen van zijn paspoort, dat overigens in 2009 bij de huiszoeking in beslag werd genomen, de ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet worden afgeleid.

Tegen de beoordeling van de actuele situatie in Ingoesjetië brengt verzoeker in dat hij wel degelijk toepassing kan maken van artikel “49/4 § 2 C” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) omdat de gewapende strijd tussen de rebellen en de autoriteiten bestaat uit grootschalige acties en grote represailles. Volgens verzoeker valt het niet uit te sluiten dat er occasioneel nog burgerslachtoffers vallen. De appreciatiemarge van de commissaris-generaal, zo stelt verzoeker, is er één die de bescherming moet garanderen van de betrokkene. Verzoeker wijst op het feit dat hij minstens dreigt het slachtoffer te worden van de oorlogsdaden in Ingoesjetië waardoor hij vraagt om de “gesubsidieerde” beschermingsstatus toegediend te krijgen.

2.2. Aangezien verzoeker in zijn ‘middel’ inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook vanuit dat oogpunt worden beoordeeld.

2.3. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat de complexe context in Ingoesjetië noopt tot een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. Er wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoekers eerste asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat Polen verantwoordelijk bleek voor de behandeling ervan. In het kader van zijn huidige asielaanvraag beroept verzoeker zich op een huiszoeking in 2009 die werd voorafgegaan door problemen in 2003 en 2005 die hij echter niet aannemelijk kan maken. Zijn gedrag kan bovendien, zo luidt de bestreden beslissing, niet in overeenstemming worden gebracht met een vrees voor vervolging. Zo keerde verzoeker in juni 2005 vanuit Polen naar Ingoesjetië terug en vertrok hij na zijn eerste asielaanvraag in België wederom terug naar Ingoesjetië waarna hij zijn land pas in 2009 opnieuw verliet. Dit doet afbreuk aan de ernst van zijn verklaarde vrees aangezien hij de eerste vervolgingsfeiten reeds in 2003 situeert.

Met betrekking tot de huiszoeking van 2009 wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekers verklaringen dienaangaande niet consistent zijn. Verzoeker verklaart dat de huiszoeking het gevolg is van een artikel dat hij op internet had geplaatst over zijn vriend M.S., doch uit niets blijkt dat verzoeker de auteur is van het bedoelde artikel. De bestreden beslissing wijst vervolgens op het gebrek aan enig materieel bewijs, hoewel verzoeker verklaart op een zogenaamde zwarte lijst te staan, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn problemen. Verzoeker heeft ook zijn belangrijkste identiteitsdocument, met name zijn intern Russisch paspoort niet voorgelegd waardoor het vermoeden ontstaat dat hij dit achterhoudt om informatie over de uitgereikte visa en zijn reisroute te verheimelijken. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, besloten dat er actueel in Ingoesjetië voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat.

2.4. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij minstens de beslissing met betrekking tot zijn asielaanvraag afwacht alvorens naar zijn land van herkomst terug te keren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker werden genomen in Polen op 18 april 2005 (AD eerste AA, stuk 2, Hit Eurodac). Verzoeker zou inderdaad bij de Poolse asielinstanties een asielaanvraag hebben ingediend doch deze weer hebben ingetrokken en in juni 2005 weer naar Ingoesjetië vertrokken zijn. Vervolgens kwam verzoeker naar België waar hij op 30 augustus 2005 een asielaanvraag indiende (AD eerste AA, stuk 3, bijlage 26) waarbij op grond van de Verordening 343/2003/EG van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening) werd vastgesteld dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling ervan. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ging op 17 februari 2006 over tot het afleveren van een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker verklaart echter deze beslissing niet te hebben afgewacht om een transfer naar Polen te vermijden en keerde reeds in december 2005 terug naar de Russische Federatie (AD tweede AA, stuk 11, Terugnameverzoek, punt 13). Op 14 december 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in in België (AD tweede AA, stuk 12, bijlage 26). Verzoeker beweert inderdaad in de periode tussen beide asielaanvragen in België naar Ingoesjetië te zijn teruggekeerd (AD tweede AA, stuk 11, Terugnameverzoek, Andere nuttige informatie). Uit de hierboven geschetste historiek blijkt dat verzoeker, die verklaarde nog steeds gevisseerd te worden omwille van problemen die zich in 2003 en 2005 hebben voorgedaan (AD tweede AA, stuk 5, gehoorverslag CGVS 09/06/2010, p. 15), zich in 2005 vrijwillig heeft onttrokken aan een behandeling ten gronde van zijn asielaanvraag om terug te keren naar zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat dergelijk gedrag haaks staat op een werkelijke behoefte aan bescherming. In de bestreden beslissing, wordt in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, hieruit niet geconcludeerd dat zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn, maar wel, en dit op goede gronden, dat verzoekers gedrag niet te rijmen is met een gegronde vrees voor vervolging.

2.5. Volgens het adagium "*actori incumbit probatio*" komt het aan de asielzoeker toe het bewijs te leveren van de feiten die hij aanvoert. Verzoeker verklaarde dat hij de verdwijning van zijn vriend op het internet zette en dat hij aan het bericht toevoegde dat hij op zoek was naar hem (AD tweede AA, stuk 3, gehoorverslag CGVS 06/12/2010, p. 7). Blijkens de gegevens van het administratief dossier bevat de uitprint van het internetartikel echter geen enkele verwijzing naar verzoeker en kan uit niets worden afgeleid dat verzoeker de auteur is van het bericht, zoals hij beweert (AD tweede AA, stuk 13, Documenten, outprint). Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij oppert dat hij voldoende consistente en duidelijke gegevens heeft verstrekt om het waarachtig karakter van zijn verhaal te

ondersteunen. Hetzelfde geldt voor verzoekers bewering dat hij op een zwarte lijst zou staan. Uit het administratief dossier blijkt dat hij zelf verklaarde dat hij asiel aanvraag omdat hij figureerde op een lijst van medewerkers van Kalimatov (AD tweede AA, stuk 5, gehoorverslag CGVS 09/06/2010, p. 13). In zijn verzoekschrift tracht verzoeker het bestaan van deze lijst als irrelevant af te doen, terwijl het bestaan ervan gebaseerd is op zijn eigen verklaringen. Als deze informatie, zoals verzoeker beweert, op internet of elders "*in de wandelgangen*" zou bestaan, is het aan verzoeker om met deze informatie over de brug te komen. Bovendien wijst de Raad op verzoekers verklaring dat hij door de mensenrechtenorganisatie Masher iets zou kunnen laten attesteren (AD tweede AA, stuk 5, gehoorverslag CGVS 09/06/2010, p. 17), en stelt vast dat hij tot op heden geen dergelijk attest heeft voorgelegd. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat hij niet weet wat van hem verwacht wordt.

2.6. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker geen "*identiteitsdocument via een reispas*" heeft neergelegd. De verklaringen uit zijn verzoekschrift stemmen dus niet overeen met de werkelijkheid. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel een rijbewijs (AD tweede AA, stuk 13, Documenten , rijbewijs) heeft neergelegd. Aangezien verzoeker zijn intern Russisch paspoort niet heeft voorgelegd en dit verzuim verklaart door te stellen dat het document tijdens de huiszoeking van 2009 in beslag werd genomen, terwijl net die huiszoeking, zoals hierboven aangegeven, weinig geloofwaardig werd geacht, kan de commissaris-generaal terecht vermoeden dat hij de informatie die in dit intern paspoort is opgenomen met betrekking tot de uitgereikte internationale paspoorten tracht te verheimelijken. Dit gegeven doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisroute naar België.

2.7. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker tegen de beoordeling van de actuele situatie in Ingoesjetië inbrengt dat niet valt uit te sluiten dat er occasioneel burgerslachtoffers vallen, merkt de Raad op dat dit wordt bevestigd door de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD tweede AA, stuk 14, Landeninformatie, SRB, Veiligheidssituatie in Ingoesjetië, update januari 2011). Uit deze informatie blijkt evenwel dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, ondanks de toename van het aantal incidenten, gekenmerkt wordt door gerichte acties en een gelimiteerd aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen. Verzoeker brengt geen informatie aan die een ander beeld schetst van de actuele toestand in Ingoesjetië. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, dient de commissaris-generaal in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid, geen garantie te bieden dat verzoeker niets zal overkomen. Als richtlijn voor de appreciatiemarge kan de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie met betrekking tot artikel 15 c) van de Richtlijn 2004/83 van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) fungeren. Er is slechts sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid een reëel risico op die bedreiging zou lopen (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Het is, gelet op het gericht karakter van het geweld, geenszins onredelijk om op grond van de beschikbare informatie te besluiten dat het leven of de persoon van burgers actueel in Ingoesjetië niet ernstig wordt bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het kader van het heersende gewapend conflict. De commissaris-generaal overschrijdt geenszins zijn appreciatiebevoegdheid.

2.9. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN